

"עולים כיתה" פרק 5-מאבק המורים

קריינית: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד. חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: מאבק המורות והמורים, להעלאת שכרם עלה שלב בחודשים האחרונים, ושיאו היה בהפגנה של כ- 15 אלף עובדות ועובדי הוראה, שמחו על שכרם הנמוך.

מפגינה: "אני חושבת שההפגנה הכי גדולה שהייתה, אני חושבת מאז קום המדינה, של עובדי הוראה. תראי, צעירים, ותיקים כולם פה.

נאמת: "שרי ממשלת ישראל, הבית של הילדות והילדים שלנו בוער, אנחנו מגיעים למשרד האוצר, ומתריעים פעם אחר פעם, אם לא יהיה הסכם שכר הוגן לעובדי ועובדות ההוראה, הם יברחו, גני הילדים יסגרו, כיתות ינעלו, ולא יהיה מי שילמד."

קובי: אני קובי דביר ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני M.Teach בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי. הפעם נדבר על מאבק המורים. אין מחלוקת על כך ששכר המורים נמוך, ויש להעלותו, אבל האם זו הבעיה היחידה? האם שכר המורים הגבוהה יותר יפתור את בעיות מערכת החינוך? האם הגישה של ארגוני המורים במאבק נכונה, והאם חלק מהאחריות למצב נופלת על כתפי המורים. אני שמח לארח היום שניים, גיא פביאן הוא מורה לניהול עסקי בתיכון עירוני ט' בתל אביב, הוא מורה כבר 10 שנים, ומרכז את מרכז היזמות בתיכון, ואת מגמת היזמות החברתית. ושירן דורון, שב-5 שנים האחרונות, מאז סיימה את לימודיה, היא מחנכת ומורה לתקשורת, ספרות ומגדר, בתיכון עירוני יד' בתל אביב. שלום גיא, שלום שירן, גיא ספר לי על חווית ההוראה שלך, אתה מורה כבר 10 שנים, אתה נהנה מזה?

גיא: האמת היא, אם היית שואל אותי לפני 12 שנה, אם אני אהיה מורה, היה לי פאנל של בדיחות, אני תמיד צוחק על מורים, וזה כמעט היה הזוי, זה הייתה החלטה של כשבועיים, לקבל החלטה, לעבור בעצם צד ולשנות את הוורסיה הזאת. היו לי המון קולות, כולל קולות בבית, שאשתי מורה, שהסבירו לי למה לא להיות מורה, ובאמת היה להם את כל הצידוקים שבעולם, ואני תמיד אומר לתלמידים שלי, וגם לעצמי, שאלוהים ברא אותנו עם 2 אוזניים, ועם 2 ידיים. 2 אוזניים לשמוע, ו-2 ידיים, לפעמים לסגור את האוזניים, כדי לרוץ באמת עם משהו שאתה מרגיש בבטן. נכון להיום, הסביבה שלי, וגם אני יודע, שאני כנראה במשך 30 שנה הכנתי את עצמי לתפקיד הזה, זה תפקיד שאני קם בבוקר, מגיע לבית ספר ב-7 בבוקר מתוך בחירה, לא מתוך צורך, יוצא ב-6 בערב, מתוך בחירה, ולא בגלל צורך. יש משהו בחוויית חינוך, שזכיתי גם לקבל בעירוני ט', בתפקידים שבהם אני עוסק, שבאמת יוצר איזה חדווה, ואיזה משהו אחר, שלא היה לי כל החיים, והייתי באטרף כל החיים שלי, בתחומים אחרים, אבל יש כאן משהו שנוגע בחיבור אנושי, שאני חושב שהוא מאוד משמעותי.

קובי: שירן את מורה 5 שנים, ומחנכת כיתה כבר בפעם השנייה, את אוהבת את המקצוע?

שירן: אני מאוד אוהבת את המקצוע. אני גם נורא מזדהה עם מה שגיא אמר כאן, זאת אומרת, תמיד הייתה לי גישה לילדים, אני זוכרת שגם עבדתי בשוק הפרטי, והיה את החופש הגדול, והרבה אנשים בחברה היו מביאים את הילדים שלהם, אז תמיד היו אומרים לי "יאו נורא מתאים לך, למה שלא תלכי ללמוד הוראה? זה תפקיד נראה תפוז עליך" ותמיד נורא צחקתי, אבל באמת עם השנים, אני הבנתי שזה התפקיד שאני הכי טובה בו, והבנתי את זה על הוואן זאת

אומרת, זה מן הרבה מפורסמים אוהבים להגיד, גם זמרים, וגם שחקנים, שמקצוע בחר אותם, הם נוהגים להגיד את זה, וזה נורא מצחיק, וזה הפך להיות קלישאה, אבל יש בזה יש המון. יש קליק עם המקצוע הזה, מי שטוב לו במקצוע, אני ככה אני מרגישה לפחות על עצמי, מרגישים את זה על הפעם הראשונה, שנכנסים לחדר עם התלמידים, סוגרים את הדלת וזה המקום שאתה רוצה להיות בו. וברגע שיש את ההבנה הזו, זה משהו אנרגטי, וקשה מאוד להסביר את זה, פשוט עובד.

קובי: אז יש לנו פה 2 מורים שמרוצים ואני רוצה דווקא לדבר עם מורים מרוצים על מאבק המורים, אני בטוח שאתם עדים ל-2 המאבקים של ארגוני המורים בחודשים האחרונים, מצד אחד, המאבק של הסתדרות המורים להעלאת שכר המורות והמורים בבתי הספר היסודיים וחטיבות הביניים, והמאבק של ארגון המורים נגד רפורמת המח"ר רפורמת הבגרויות.

בואו נשמע קטע מתוך קמפיין "ישראל מתייבשת ממורים וגננות" ואחרי זה אני רוצה לשמוע את דעתכם על הקמפיין הזה

בחור אחד: "ישראל מתייבשת ממורים וגננות, הם עוזבים את המערכת, ועוברים לעבודות בשכר גבוה יותר."

בחורה אחת: "לחיות משכר של מורה וגננת היום, זאת משימה כמעט בלתי אפשרית."

בחורה אחת: "אני לא רוצה לעזוב, אני אוהבת את הילדים, אוהבת את בית הספר, אבל בסוף אני צריכה לפרנס את המשפחה שלי בכבוד."

בחור אחד: "השכר שיש לנו היום פשוט מעליב"

בחורה אחת: "השכר כיום של מורה בישראל הוא כשני שלישי ממדינות ה-OECD, סכום הכסף שישראל משקיעה בכל תלמיד במדינה, נמוך מכ-30 אחוז, מבשאר המדינות המפותחות. כבר מפתחת שנת הלימודים הקרובה, אנחנו צפויים למחסור של אלפי עובדי הוראה. אנחנו חייבים להתעורר לפני שיהיה מאוחר מידי"

בחור אחד: "ישראל מתייבשת ממורים וגננות אפשר לשנות את זה"

קובי: שירן מה חשבת על הקמפיין הזה?

שירן: האמת שקודם כל, המורה של הבת שלי מופיעה בקמפיין, וכן.

קובי: רגע, אני חייב להגיד שלא ידעתי את זה לפני שהזמנתי אותך,

שירן: כן, אמנם מאחור לא בתפקיד דומיננטי, וחלק מהקמפיין הזה מצולם בבית הספר בו היא לומדת, ולכן בפעם הראשונה שצפיתי בו, זה היה מן, זה הכול היה מעורבב, זה הרגיש מאוד מאוד פה, מאוד נוכח, בהתחלה היה לי מאוד קשה לראות את הקמפיין, כי הוא מציג מה לעשות, תמונה מאוד מאוד כואבת, מאוד קשה, דיברנו על זה לפני שככה התחלנו להקליט, על העובדה שאני נמצאת, אני גם בעצם עובדת כמורה, שזה גם תפקיד חיי, אני גם אמא לילדים בגיל יסודי, ואני רואה את המצוקה, זאת אומרת, יש אמת בפרסום, בהקשר הזה. אנחנו באמת עדים להרבה מורים ומורות, וגננים וגננות, שאני לא אומר נוטשים, קשה לי עם מילה של נטישה, אבל עוזבים את המערכת, ובאמת, הזעקה הזאת הגיעה ממקום מאוד מאוד אמיתי, כמורה אני אומרת, גם בתיכונים, של באמת הרבה מורים ומורות עוזבים את המערכת, ולכן הקמפיין הזה

העלה איזשהו, הניף איזשהו דגל אדום, שהיה צריך להניף אותו. זו לא הייתה הפעם הראשונה, הבעיה לא צצה ב-2022, היא צמחה עוד משנים קודמות, שלא לומר מעשורים קודמים, אבל מישהו היה צריך להניף כבר את הדגל. האבל כן.

קובי: אני שומע אבל באבל שלך, יש איזה אבל מה על הסגנון? על מה?

שירן: תראה, אני חושבת שיפה בן דוד, על אף שאני מלמדת בתיכון, אבל אני תחת כביכול ארגון המורים, אני חושבת שיפה בן דוד יש לה את הסגנון שלה, אפשר לדבר עליו הרבה, אבל אני לא חושבת שהוא מהות העניין. יש כאן אישה ש...

קובי: לא על יפה בן דוד, בואי נדבר על הסגנון של הקמפיין, זה היה בסדר למשל, אתה קצת זז באי נוחות, כשהמורה אומרת "אני לא מצליחה לסגור את החודש", זה נראה לך בסדר אבל...

שירן: אנחנו, אם אנחנו מדברים על עניין השכר, אז העניין הוא נכון. הוא אחד הגורמים באמת המהותיים, הגדולים, המשפיעים על הישארותו של מורה או מורה במקצוע הזה. אני, היה לי קשה עם הייצוג, וסליחה אם אני משתמשת במילה קצת קשה, עם המסכנות, עם ה להציג את המורה כאדם מסכן, שלא מצליח לסיים את החודש, ועל הנרטיב הזה בעצם נדבכים ונדבכות עוד כתבות.

קובי: למרות שאת אומרת שזה נכון.

שירן: אני חושבת שזה נכון, אני חושבת שהייצוג של הבעיה קצת לוקה בחסר.

קובי: גיא מה אתה חשבת על הקמפיין הזה?

גיא: האמת היא, לי, דיברנו על זה לפני זה, אין את נקודת המבט של האבא כבר לילדים קטנים, אז אני קצת מרוחק ויכול להסתכל על זה באמת ברמת המקצוע, אני חושב, שאחד הנזקים הגדולים ביותר לפרופסיה שנקראת הוראה, עושים המורים עצמם, ובאמת ברמת מיצוב זה לא קשור. בכלל אין ספק שהשכר לא הולם, אין ספק שצריך להעלות את השכר, אין ספק ששכר הוא פונקציה של מדדים. תמיד אני בא ואומר בקילוגרמים מודדים משקל, בסנטימטרים מודדים גובה, ובכסף מודדים הרבה פעמים ערך כי אין פרמטר אחר, זה אומר שנותנים לך מעט כסף, תדע שגם מודדים אותו מהר.

קובי: שהערך שלך נמוך.

גיא: שהערך שלך הוא פחות נמוך. אז בהחלט זה מאבק שצריך להיאבק עליו, ולו רק בשביל האמירה שאנחנו שווים.

קובי: והקמפיין עושה את העבודה?

גיא: אני חושב שהקמפיין מפספס משהו, כי הקמפיין ממצב את המורה, ביחד עם מקצועות, עם מקצועות רבים, שאני חושב שההוראה לא צריכה להיות שם, ברמת המיצוב. ברמת המיצוב, מורה צריך לקחת אחריות, לא רק על המאבק, על השכר שלו, שהוא הולם, והוא נכון, והוא תמיד נכון, והוא תמיד נכון עד שהוא התייצב לרמות הגבוהות. אני בא ואומר הוא צריך קודם כל למצב את המציאות שבה הוא נמצא, ואת המקום שבו הוא נמצא.

קובי: הקמפיין זה לא בסדר שהוא, נשתמש במילה של שירן, ממסכן את המורים?

גיא: לא, אני חושב שהוא צריך לעשות קודם כל הבחנה בין מורים צעירים לבין מורים ותיקים, אני חושב שההבחנה הזאת, בכוונה מנסים לטשטש אותה, אבל היא לא נכונה, אני חושב שמורה

צעיר, בהחלט צריך היום גושפנקה הרבה יותר גדולה, מאשר מורה מבוגר. לא שלא צריך להעלות את השכר של המורה הוותיק, ולו בשביל הפרסטיג' (יוקרה), ובשביל המקום שהוא צריך להיות בו, אבל אני חושב שקודם כל צריך לעשות את ההפרדה הזאת, עושים כאילו חבילה אחת ביחד, כאילו כל המורים, ואז אתה יודע, אתה מסתכל בסוף על השכן שלך, שהוא גם מורה, והוא מספר לך שהוא מרוויח בסביבות 12-13, (שכר), עם התפקידים שלו והכול, ואתה אומר רגע, אז אני, לא מסתדר לי עם הקמפיין. כאילו ברגע שתעשה את ההפרדה, יבינו שיש מורים שבאמת נמצאים במצב כלכלי קשה מאוד, שאלה שדרך אגב צריך גם לשאול, האם ההוראה צריכה להתחיל בגילאי ה-20? ואולי כל המסלולים של ה-M.Teach והכול, או אפילו מסלולים שנוצרו בשנים האחרונות של עובדי היי-טק, שעובדים כחצי משרה...

קובי: הסבות אקדמאים.

גיא: הסבות אקדמאים למיניהן, שכן אדם מגיע גם מבוסס, גם נפשית גם רגשית, איפה שהוא מגיע הרבה יותר מוכן לתהליך כזה, ושוב לא שזה צריך לתת את "הטוב הוא הגיע מבוסס, אז אפשר להוריד את השכר" לא, אבל הוא ראוי יותר לשכר, כי כשהוא מגיע יותר מבוסס, ומגיע עם יותר ניסיון, גם כשאתה מגיע עם ניסיון ועם שכר ועם פרסטיג' (מעמד ויוקרה) של אדם בוגר, אוטומטית יתנו לך. כלומר, יש איזה סתירה בקטע הזה, שכשמגיע סטודנט שהוא מתחיל, אז לכאורה יגיד כל מנכ"ל עסקי, "אבל הוא רק מתחיל הוא כאילו ילד מה אתה רוצה שאני אתן לו שכר של..".

קובי: אז בואו נדבר רגע על המתחילים, באמת השאלה איך אתה חווה היום את השטח, שירן ציינה קודם שהרבה מורים עוזבים, מה אתה רואה היום בשטח?

גיא: קודם כל מורים מצוינים עוזבים בגלל השכר, מצוינים, ולצד רי רק בגלל ובעיקר צעירים, אנחנו לא רואים דרך אגב את המורים המבוגרים, שבאו מההסבה עוזבים, אפילו לא אחד. מי שעוזב, זה בדרך כלל מורים צעירים מאוד, שבאמת מאבק של שכר דירה, להחזיק את עצמם, לקיים את עצמם, ולנסות לבנות משפחה, זה כמעט בלתי אפשרי בשכר שאתה מקבל היום, מהזעום הזה של מורה מתחיל, וזה מאוד מייאש, ובמיוחד שהצעירים גם לא מקבלים את התפקידים, ואת כל התקנים, ואת כל הדברים שבינתיים מורה בעצם...

קובי: כי הוותיקים עושים את זה.

גיא: כי הוותיקים באופן טבעי עושים בעצם את התפקידים האלה, שמעלים לפעמים את השכר, ואני תמיד בא ואומר, אנחנו המערכת היחידה, אתה לא נכנס אף פעם לסופר, ואתה רואה שם מנהל. זה מזכיר את הסרט של מונטי פייתון, שהמנהל הוא טייס, הוא גם הדייל, וגם זה אצלנו במערכת החינוך. כאילו זה אפשרי, אתה יכול להיות גם מחנך, וגם רכז, וגם, וזה כאילו טבעי, וזה מתחבר הכול ביחד למקשה כזאת של חינוך, שמעלה את השכר, בסופו של דבר, כי ככה בנוי השכר, ומורה צעיר אין לו את הפריבילגיות האלה, לחוש את כל התפקידים האלה, הוא בדרך כלל בנישה מאוד קטנה, שמאוד מייאשת. אני מסכים.

קובי: יש הרבה ביקורת על, בעיקר מצד ההורים, על האופי של המאבק היום, על השביתות שפוגעות בעיקר בילדים, שבילדים הם סוג של בני ערובה, כששבתו את היית איתם בבית, הביקורת הזאת מוצדקת לדעתך שירן?

שירן: אני חושבת שהביקורת הזו היא לא, אי אפשר להסתכל עליה, אי אפשר להסתכל על ההורים, כרק נותנים ומעבירים ביקורת, זאת אומרת יש את ההורים, שאין מה לעשות, כשיש שביתה זה משבש את אורחות החיים, ואיך לומר את זה בשפה פשוטה, זה מעצבן, וזה מרגיז,

וזה לוחץ על עצבים מאוד מאוד רגישים, שמעורר שיח, כמו שאנחנו יכולים לראות אותו גם ברשתות החברתיות, וגם לפעמים אפילו בגינה הציבורית אפשר להתקל בו, שזה שיחות מן הסוג של "די כבר עם המורות", אגב אומרים מורות ולא מורים, שזה גם איזשהו נושא לדין, אבל רגע נניח אותו בצד, אבל "המורות האלה, ודי ומה הן רוצות, אבל הימים הם קצרים, ויש הרבה חופשים, ודי כבר" ומן צקצקנות, שתמיד זה מעלה לי את השאלה, לאם זה כל כך קל המקצוע הזה, וכל כך קליל, אז למה כל כך הרבה אנשים עוזבים אותו? זאת אומרת, זה דבר אחד, ודבר שני, ואני מרגישה שלצד המצקצקים, אני מרגישה הפעם שדווקא ההורים, ובכלל החברה, באופן כללי, מאוד בצד של המורים במאבק הנוכחי הזה, אני מרגישה את זה גם בפחות התלהמויות ברשת, אני לא יודעת עם זה אלגוריתם, אבל אני באמת מרגישה את זה פחות. אני חושבת שהורים מבינים את המצוקה האמיתית, הם רואים את זה, מרגישים אותם בשטח, לא מעט אני חושבת שזה בעיקר בתל אביב, אבל לא רק, באמת כיתות שנפתחו ולא הייתה מורה, או מורה שהייתה בחופשת לידה, ולא הייתה מורה שתחליף אותה, זאת אומרת ההורים הרגישו את המצוקה על בשרם, ולכן הם נורא שותפים למאבק הזה. שאני חושבת שגם כאן המורים, גם ארגוני המורים, הסתדרות המורים, צריכים באמת לנצל את התמיכה החברתית הזו באמת, כדי ליצור שינוי אמיתי.

קובי: אני יכול להגיד לך שבמודיעין, אנחנו מאוד מרגישים את זה בגני הילדים, ששם יש ימים שלמים, שפשוט לא פותחים את הגן כי אין גננת. הגננת חולה בתקופת הקורונה, זה עוד יותר משמעותי, ופשוט אמרו לנו, תשאירו את הילדים מחר בבית וזהו, אין לך מה לעשות עם זה. אז אני חושב שבאמת יש איזה הבנה. אבל אם נתקדם רגע מהמאבק, ברור לכולנו שבשורה התחתונה באמת מעמדם של המורים נמוך, השאלה באמת אם יש מה לעשות עם זה, גיא אם המורים כפרטים, יש להם מה לעשות עם המעמדם הנמוך, מעבר לכלכלה, זה המאבק של הארגונים.

גיא: קודם כל, אני חושב שחובה אלינו לעשות את ההפרדה בין השכר לבין הדברים האחרים, כי אני חושב שבשכר זה באמת אובייקטיבי ודורש מאבק, אז יש כל כך הרבה דברים שפוגעים בפרסטיז' (יוקרה) הזאתי, בפרופסיה הזאתי, שנקראת חינוך, במערכת כזו גדולה, שתלויה בסופו של דבר, דרך אגב, בפרטים הקטנים, באותו המורה שנכנס לשיעור, באותו מורה שאפילו מלמד מקצוע, אתה יודע, יש לי מורים שמלמדים אותי ניהול עסקי, ובגלל שזה מקצוע שבחלק מבתי הספר הוא מקצוע, כאילו שמצמידים אליו כיתות אתגר, וכיתות קשות וכיתות כל מיני...

קובי: מקצוע ממותג

גיא: ממותג, בדיוק, אני ניסיתי להיזהר כאילו במילים שלי. אז הרבה פעמים הם מתביישים להגיד שהם מלמדים את המקצוע הזה, ואני תמיד מספר שכשנכנסתי לעירוני ט', זה המצב היה. זה היה כיתה אחת כזאתי, שאספו מכל בית ספר, מי שלא בוא ננסה להרים אותם למקום הזה שהם יצליחו, ואני אמרתי אני לא נכנס למצב כזה, זה החלטה פנימית שלי. דרך אגב, לא איזה משהוא שבאתי ואמרתי, אני הולך לשנות את המערכת, אמרתי אני בעירוני ט', בכניסה שלי לניהול עסקי, אני לא אהיה שם במקום, ופשפשתי בכל מערכת החינוך, ומצאתי שיש שם פתאום עבודת חקר של 5 יחידות, והחלטתי שאני מורה ל-5 יחידות, וגם הדרישות של ה-5 יחידות, אני אעשה את זה ברמה אקדמית, ואמרו לי: "תשמע, אבל זה בית ספר בדרום תל אביב, תתאפס על עצמך, אתה כאילו..." אמרתי: "זה לא מעניין אותי, אני ארים את הילדים האלה לרמה האקדמית הגבוהה ביותר" שנתיים אחרי זה כבר זכינו בפרס חינוך, כאילו ברמה באמת הארצית.

קובי: עם ילדי מב"ר.

גיא: עם ילדי מב"ר אתגר, שעשו עבודות של 5 יחידות, כי פשוט לא עשיתי להם את העבודות, זה ילדים שמתמודדים באמת, אבל הרמתי אותם למקום הזה, אני חושב שאיפשהו אנחנו חייבים למתג את עצמינו, קודם כל ברמה באמת הכי בסיסית, כשאנחנו נכנסים קודם כל מול החברים שלנו, מול אנשים שאנחנו אפילו נפגשים, שאנחנו מקצוע, באמת, אתה יודע, זה זקיפות קומה לבוא ולהגיד, אני גאה להיות מורה, אין הרבה מורים שאומרים את זה, לצערי, שוב וזה לא פועל יוצא, רק יש הרבה מקצועות שמרוויחים מעט, אבל עדיין גאים להיות במקצוע הזה.

קובי: כלומר זה לא הפונקציה של השכר לדעתך.

גיא: בוודאי שלא, אני חושב, אתה יודע אני מלמד יזמות, ואני תמיד אומר לתלמידים שלי שיש 2 סוגים של אנשים בעולם הזה, אנשים שיוצרים מציאות, ואנשים שחיים במציאות שיצרו להם, ואני אומר להם תבחרו איפה אתם רוצים להיות. עכשיו זה לא רק לתלמידים שלי זה גם למורים, תחליטו, אתם רוצים ליצור מציאות? גם אתם יוצרים מציאות. זה לא יכול להיות שיש המתנה כאן של 50 שנה, שהממשלה תעשה משהו, שהעירייה תעשה משהו, שהמנהל יעשה משהו, בוא תעשה, תיצור מציאות. לפני כשנתיים פנתה אלי מורה ואמרה לי שהיא רוצה תפקיד בבית ספר, והיא מאוד מתוסכלת שהיא לא מקבלת את התפקיד הזה. כל פעם היא פונה, והיא לא מקבלת את התפקיד, ולא נותנים לה, ושאלתי אותה מה יקרה ביום שתקבלי את התפקיד, כאילו מה ישתנה, מעבר לשכר והכל, והיא אמרה לי "זה מתחיל בהליכה שלי, זה מתחיל משהו באמירות שלי זה מתחיל משהו בסיי (אמירה) שלי בתוך בית הספר" ומצאתי את עצמי אחרי חצי שעה, ששמעתי שהיא מתארת באמת דברים שלא מונעים ממנה, אם היא לא הייתה מקבלת את הטייטל(הכותרת), לעשות אותה היום, ואמרתי לה: "אז מה מונע ממך בלי הטייטל (כותרת) להיות כזאת? ללכת ככה, ולענות למורים ככה, ולעלות זקופה", והיא אומרת לי שום דבר, אז אמרתי לה: "בואי נעשה ניסוי, במשך חודשיים שלוש תעשי את זה, ותחזרי אלי". הפלא ופלא, אחרי חודשיים וחצי קיבלה את התפקיד שהיא רצתה. עכשיו זה לא מקרי, אני יודע את זה גם מהעסקי, וגם מהרבה מקרים שעשיתי כשבן אדם נכנס לתוך תפקיד ובן אדם רואה את עצמו במקום שבו הוא נמצא, כמישהו שהוא יותר מאשר רק מה שנותנים לו, הוא בסוף מקבל גם את התמורה יחסית, כי אומרים הוא ראוי, אני תמיד בא ואומר, אפילו מגמה שרציתי וחלמתי, לא חיכיתי שמשרד החינוך יעשה אותה, מגמת יזמות חברתית, פשוט הלכתי, דפקתי, ועשיתי אותה. כלומר יש דברים שאתה יכול ליצור בעצמך, והמערכת אם אתה יודע, לומד את המערכת ומתוך המערכת, לא כנגד המערכת, מתוך המערכת אתה יכול להצמיח, ואנחנו בתקפה שהמערכת צמאה לאנשים כריזמטיים, לאנשים יוזמים, לאנשים שבאמת מנסים ליצור דברים, כלומר תבוא היום למערכת עירונית, ולמערכת חינוך, אתה יכול למצוא את עצמך באמת יוצר מציאות משמעותית מאוד, קודם כל עבור עצמך, עוזב כבר לשנות את מערכת החינוך, עבור עצמך. לקום בבוקר, ולהגיד: "ואוו איזה שינוי משמעותי עשיתי בכיתה שלי". עכשיו כשאתה עושה שינוי משמעותי בכיתה, אני קורא לזה זה קורונה בריאה, אז זה מגפה, כי כשאתה עושה שינוי טוב, זה מדביק את המורה לידך, והכיתה לידך, וזה מדביק בית ספר, וזה מדביק עוד בית ספר, וזה מדביק עיר, ועיר מדביקה עיר, ואתה יוצר שינוי בלי שאתה מרגיש, בלי שהתכוונת באמת, והשינויים הטובים ביותר, דרך אגב, שהיו בכל מערכות הממשלתיות, ובוודאי מערכות החינוך, הם תמיד אלה שצמחו מלמטה, ולא אלה שהופלו בעצם מלמעלה, אז למה אנחנו מחכים? שיבוא איזה שר ויגיד, יעשה את אימפריית המחר, את אימפריית המחרתיים, למה לא ניצור את זה היום ולא נחכה למחר? אפרופו מהפכה.

קובי: שירן, את חושבת שזה באמת באחריות המורה לקחת אחריות על המעמד של עצמו?

שירן: קודם כל, אני נורא נהנית להאזין לגיא, ולראות את המוטיבציה שלו, ואת התשוקה שלו למקצוע, ובאמת הוא מחזיר את העבודה לעבודת המורה, ואני מסכימה אתו, זאת אומרת, אני הרבה פעמים מוצאת את עצמי אומרת את מה שגיא אומר, בכל מיני מעגלים, גם בין הקולגות שלי, וגם בין מעגלים חברתיים עם הסביבה הקרובה אלי. אני חושבת אבל, שבשונה משנים הקודמות, אנחנו צריכים את אותם אנשים מצוינים שגיא מדבר אליהם, וכרגע אנחנו נמצאים במצב שקשה מאוד לגייס את אותם אנשים מצוינים, רעבים, שרוצים לעשות שינוי, וההוראה היא בנפשו, לתוך המערכת. זאת אומרת, אני יכולה להסתכל על עצמי כסטודנטית, שהגיעה לעשות הסבה מקצועית, כאן במכללת סמינר הקיבוצים, לפני 5 שנים. היינו קבוצה מאוד גדולה, אני לא יודעת בדיוק כמה היינו, אבל אני זוכרת שהיינו קבוצה מאוד מאוד גדולה, והיום אני עושה תעודה נוספת בספרות, ואני לומדת, אני ממשיכה זאת אומרת, אני נמצאת גם בשדה האקדמי, אני נמצאת שם הכיתות הן קטנות, הכמות הסטודנטים שניגשים בכלל אל תחום ההוראה, וגם אל ההסבה אגב, לא רק. אני לא מדברת רק על הצעירים, אני מדברת על אנשים כמוני וכמו גיא שעשו הסבה מקצועית, הם פחות ופחות מגיעים למקצוע הזה, וא' אנחנו צריכים באמת לשאול את עצמנו, למה, ובגלל זה השאלה שלך היא מאוד חשובה. גם עניין השכר, לסוגיית השכר מתלווה עניין של מעמד המורה והמורה, והמעמד הזה הוא קריטי, אנחנו חיים בעידן שבאמת הוא...

קובי: אז השאלה, האם המעמד הוא פונקציה כמו שיפה בן דוד אומרת של השכר? או כמו שגיא אומר של מה שהמורה עושה מעצמו?

שירן: הוא גם וגם.

גיא: דרך אגב, עובדתי, אני חייב להגיד, עובדתי מהתחום העסקי, אנחנו אפילו נסתכל על תחומים אחרים עסקיים, יש הרבה מקצועות שבהם אנשים מרוויחים פחות, והם מאושרים והמעמד שלהם הוא גבוה, והכל זה אומר שהתפיסה הזאתי של שכר הוא פונקציה, ושוב לא שאני עכשיו אומר, בוא נשאיר את השכר כי נבנה את עצמנו לבד, בכלל לא, אני חושב שלשכר יש בהחלט מומנטום, אני רק חושב שאיפשו אנחנו צריכים יותר מהשכר, למצב את עצמנו באמת במקום שאנחנו נמצאים, כי זה הרבה יותר מאשר שכר.

שירן: אני חושבת שזה סוג של מעגל שמזין את עצמו, זאת אומרת, גם מבחינה חברתית ב - 2022, אנחנו רואים את זה גם על בני הנוער, שאנחנו לומדים מלמדים אותם, העניין של כסף ומעמד נמצא הרבה יותר נוכח בחיים שלהם, מאשר כשאני הייתי למשל ילדה מתבגרת, אוקי, אפשר לנתח את זה, אין לנו מספיק זמן, לנתח את זה מבחינה חברתית קפיטליסטית וכולי, אני רגע שמה את זה מניחה את זה רגע בצד, העניין הכלכלי הוא חשוב, אני רואה את זה בשוק הפרטי, אני רואה שאני סיימתי לימודי תואר ראשון בתקשורת, רק התחננתי שייקחו אותי לעבודה, לא היה אכפת לי אפילו שלא ישלמו לי, העיקר תיקחו אותי, אני רוצה ניסיון, זה היה בדור שלנו, אני לא חושבת שהדור הצעיר הזה, שאנחנו היום מלמדים אותו, ייגש אל העולם באותו הדרך, זאת אומרת, העניין הכלכלי הוא סוגיה, הוא ישנו, אנחנו נראה כתבות על מורות צעירות, שעושות השלמות הכנסה, לא משנה בוולט או במלצרות, בתחומים אחרים, אוקי, אנחנו לא נראה למשל כתבות על מורים, כל כך טובים שזולגים להי-טק, שפותחים אולי דברים חדשים, ויוצאים אפרופו יזמות עסקית, רוצים לקחת את הכישורים שלהם, ולפתח אותם הרי אלה גם אלה גם.

קובי: גם זה יהיה גם זה קיים.

שירן: גם זה יש, גם זה קיים, אנחנו כמעט ולא רואים את זה, אנחנו כמעט ולא נתקלים, ואני אומרת, מי זה אנחנו החברה.

קובי: את אומרת, אולי צריך גם ליחצן את עצמנו קצת.

שירן: אני חושבת שזה חלק מהעניין, בוודאי כדי להעלות מעמד מסוים, אתה צריך מדי פעם, יש כל מיני כתבות, אני בגלל שאני כנראה עוסקת בתקשורת, אז זה נורא לוקח אותי לשם, אבל אנחנו רואים מדי פעם הצלחות של אנשי חינוך, אבל זה לא שם העניין של האין לי כסף, אין לי איך לגמור את החודש, אני עוזב כי אין לי ברירה. זה תמונת מצב שהיא קיימת, אבל היא לא התמונה העיקרית או בלעדית.

גיא: אני חושב, שאני חושב, שמה שאולי ישלים את מה שחסר זה האתגרים והיכולת באמת, שהמערכת נותנת לך להיות משפיע, ולהיות גורם באמת שמשנה מציאות, שלא קיימת באף מקצוע אחר, אתה לא יכול באף מקצוע, במקצוע אם אתה לוקח דרך אגב את האחריות הזאת ולוקח תפקידים, ולוקח לעצמך יוזמות, אין היום סביבה לפי דעתי, למעט אולי הצבא, אוקי, שאתה יכול באמת לעשות דברים, לא משנה באיזה גיל, עם יוזמות שלך, שהמערכת תיתן לך, והאתגרים.

קובי: אז אני רוצה לאתגר רגע, אני רוצה לאתגר את האמירה הזאת שלך על אתגרים, כי אני חווה המון אמירות של מורים, שהמפקחת אמרה לי ככה, והמנהל אמר לי ככה, ויש לי גם רכזת וגם סגנית, וגם וכל כך הרבה כאב ראש, אז אני כבר לא עושה, והיה לי רעיון נהדר, אבל כל כך הרבה בירוקרטיה, וכל כך הרבה, אז אני כבר לא עושה.

גיא: קודם כל זה תלוי, אני תמיד בא ואומר, שאתה הולך לבחור בית ספר, בטח בתקופה כזאת שדורש מורים, אז זה עוד יותר עולה, אני תמיד בא ואומר, זה לא בית ספר בוחר מורה, זה גם מורה בוחר בית ספר, וכשאתה בוחר בית ספר, תסתכל על המנהל שלך, תסתכל על האפשרויות צמיחה שלך בתוך בית הספר, האם כל התקנים הם חברה צעירים, שכבר תפסו, שעכשיו ב-15 שנה לא יהיה לך קידום? כלומר שאתה בוחר בית ספר היום, אז זה גם בחירה שלך, תבוא ותגיד "שלום באתי לראות בית ספר, רציתי לראות אם זה מתאים לי, לא רק אם אני מתאים לכם, אם מתאים לי המנהל, האם יש לי שפה אתו, האם הוא יקדם אותי, האם חשוב לו שאני בעצם אתקדם," היום באמת מנהלים שלא יקדמו מורים, שמורים יצביעו ברגלים, ולא יהיו בבית ספר שלהם.

קובי: כי יש לאן ללכת, יש מחסור כל כך גדול, שאתה יכול להגיד, אם פה אני לא מתקדם, אני אלך לבית ספר אחר.

גיא: כי יש לאן ללכת אז, וזה אולי ילמד באמת מורים, ושוב אני התברכתי במנהל, שבאמת כאילו יום אחד בא ואמר לי: "למה לא תלך לניהול והכל?" ואמרתי לו: "למה? כאילו למה יש לי אותך, יש משהו, שאני כאילו ברמה העירונית, שעוצר אותי אפילו ברמה הארצית, אם אני רוצה לעשות שלא תעזור לי? הוא אומר לי: "לא, ואין לי את הכאב ראש שלך", כאילו באמת אין לי את הדברים הטפלים, והפחות טובים של מנהל, ובכל זאת יש לי כזה ממשק של, וכזה מינוף של יכולת השפעה, לא פחות מאף מנהל אחר, אז זה שוב, זה לדעת שיש לך מנהל כזה, זה לדעת שגם צברת מספיק.

קובי: אז אתה צריך להיות במקום, שיש בו באמת מנהל, שנותן לך את היכולת לפרוש כנפיים?

גי'א: בוודאי, אבל זה בחירה. אה דרך אגב זו בחירה, זה לא להיות כי זה גורל, אני בוחר להיות בבית ספר כזה, וביום שלא יהיה לי מורה או מנהל כזה, שיקצץ לי את הכנפיים, יש לי את הבחירה לעזוב ולעבור בית ספר, כלומר, זה תמיד יש את הבחירה הזאתי, אנחנו לא נמצאים בחלל של כאילו ברור מאליו, אנחנו אמרה את זה גם לפני זה, אנחנו בתקופה שגם מי שנכנס למערכת מבין שהוא לא חייב להיות כל החיים באותו בית ספר, כמו המורים של פעם, שנכנסתי בגיל 20 ויצאתי בגיל 67, לא, אני יכול להחליף בית ספר, ואני יכול להחליף מקצועות, ואני יכול לעשות הסבה פתאום לספרות, ואני יכול לעשות 1001 דברים בתוך המערכת הזאתי, ואני יכול להקים מגמה משל עצמי, כי זה הפשן (התשוקה) שלי, וזה מה שבא לי, וזה מה שבא לי להעניק למערכת, ואני יכול לעשות 1001 דברים בתוך מערכת כזאת גדולה, ודרך אגב, בגלל שהיא כזאת גדולה, יש כל כך הרבה אפשרויות, הרבה פעמים הבירוקרטיה הזאתי, וכאילו האוניה הענקית הזאת, שצריך להזיז זה הצד ואולי השלילי של המערכת הגדולה הזאתי, אבל קובי: אבל אפשר להזיז אותה.

גי'א: ואם רע לך, ואתה נמצא במקום שלא מאפשר לך, קום ולך, זה באמת לא בושא לבוא ולהגיד: "עברתי ארבע בתי ספר, עד שמצאתי את הבית ספר שהכי מתאים לי, הבית ספר שמאפשר לי להיות, מי שרציתי להיות, כשנכנסתי למערכת החינוך.

קובי: אתה יודע אני, כשסטודנטים מדברים איתי על זה, אז תמיד אני אומר להם, שראיונות קבלה לבית ספר הוא הדדי, זאת אומרת, גם המנהל מראיין אותך, וגם אתה מראיין את המנהל, האם אני רוצה להיות בבית ספר שלך, האם יהיה לי כיף כשאני אבוא בבוקר, או שזה בית ספר שפחות מתאים לי, ויש מצבים שבהם הבית ספר הזה לא יתאים לי, ובית ספר אחר כן יתאים.

שירן: אני רוצה רגע אפרופו מה שאמרת, לגבי הבחירה של בית הספר, אני רוצה ככה דווקא בגלל שאני מלמדת בתיכון, אני באמת עדה, למורים שמגיעים לראיונות עבודה, ומציעים להם גם ללמד בחטיבה, חטיבה, למאזינים שלנו שלא יודעים, גילאי גן עד חטיבה, שזה כיתה ט', זה בעצם תחת הסתדרות המורים, ו-י"א ו-י"ב, זה תחת ארגון המורים. היום, הסטודנטים שאתה מדבר אליהם, שזה גם סטודנטים שלמדו איתי, יודעים מה טוב להם, יש להם איזשהם ציפיות שכן, בסופו של הדבר מהמקצוע, מחפשים את הבית ספר המתאים להם, וכשמנהל בית ספר מציע לאותו מורה או מורה פוטנציאלית, תפקיד גם בחטיבה, וגם בתיכון, אנחנו עדים, אני שמה לב לזה בבית הספר שלי, על הרבה מורים שמסרבים, והסירוב הזה, זאת אומרת מה שגי'א מדבר על המוטיבציה.

קובי: מסרבים ללמד בחטיבה.

שירן: מסרבים ללמד בחטיבה. רוצים ללמד אך ורק בתיכון. התנאים של אותם סטודנטים, שנכנסים היום לתוך הדבר הזה שנקרא מערכת החינוך, נכנסים אחרת, הם דור אחר, הם שונים מאיתנו, אפילו שמה שמבדיל ביני לבין מורה צעיר זה 5 6 שנים, אוקי, זה לא שיש בינינו...

קובי: חייבים להגיד, שיש גם הבדל בשכר בין יסודי חטיבה, לבין על יסודי.

שירן: קודם יפה, זאת אומרת שהשיח שצריך להעלות על סדר היום קובי, שמה שאנחנו דיברנו על מאבק המורים, אנחנו דיברנו על משבר החינוך, אנחנו דיברנו על הקמפיין, זאת אומרת, כל הדבר הזה הוא בתוך עוגה, שעבור האזרח הפשוט נורא, זה נראה כזה עוגה אחת שלמה ופשוטה, אבל היא לא, והשיח של הקמפיינים מהסוג הזה, קצת מסיתים את האזרחים ואת החברה מהדבר האמיתי, כמו למשל, למה באמת גננת וגילאי היסודי עד החטיבה כולל, צריכים להרוויח פחות, מדוע, איך מרכיבים את השכר שלהם, אוקי ממה זה מורכב, למה העוגה לא

מתחלקת שונה, הרי יש כבר תקציב שנמצא בתוך מערכת החינוך, הרבה שרי חינוך אוהבים להתהדר בזה, שדווקא אחד התיקים שבעצם מקבל את, ברחו לי המילה, אבל את התקציב הכי גדול, לדעתי מתחת למשרד הביטחון, אם אני לא טועה. הנתח.

קובי: זה הנתח, זה הנתח התקציבי הגדול ביותר הולך למערכת החינוך.

שירן: בדיוק, הנתח התקציבי הגדול ביותר, אז לאן זה הולך, זאת אומרת, יש גם נורא קל לשרי חינוך, כן לאו דווקא שרת החינוך הנוכחית, אלא כל שר החינוך, להשליך את זה כלפי שרי האוצר למיניהם, שזה גם חשוב כן, שלא יבינו אותי לא נכון, אבל גם לעשות בדק בית בתוך הבית, הוא דבר שצריך לעשות, הן בהסתדרות המורים, והן בארגון המורים.

קובי: איך אנחנו מחלקים את הכסף.

שירן: והן בוודאי, והן בתוך הדבר הזה שנקרא מערכת החינוך, לאן הולך התקציב, מה קורה שם עם מה שמתקבל כרגע, ואני חושבת שזה לא נעשה.

קובי: אני רוצה להעלות עוד אופציה בפני שניכם, שמעתי טענה שאומרת שאנחנו נחמדים מידי, כלומר, מערכת החינוך מצליחה איכשהו, אם אני הורה, או אני אחד האזרחים, אני רואה שבסוף מערכת החינוך מסתדרת, זאת אומרת, עכשיו אין לך מורה ללשון. אני אתן לכם דוגמה, לפני 3 שנים באחד מבתי הספר שאני עובד איתם, לא היו מספיק מורות ללשון, אז באה המנהלת ואמרה: "אוקי אז אין לי מספיק מורות, אני אסתדר, בעצם בשנה הבאה בכיתה י', לא ילמדו לשון, במקום זה ילמדו את ספרות, במקום ללמוד את ספרות י"א י"ב ילמדו י"א, ואני אדחה את המקצוע הלשון לי"א י"ב, עד שנה הבאה בטח אני אמצא, זאת אומרת הצליחו, אף אחד לא הרגיש את זה, אם היום אני שומע כל מיני פתרונות של מורה למדעים, היום בבוקר שמעתי אין מורה למדעים, אז ילמדו סמסטר אחד, בכיתה הזאת סמסטר, זאת אומרת בשורה התחתונה מוצאים פתרונות, אז אולי אין בעיה.

גי: כן, אבל זה פתרונות שבסוף פוגעים במישהו. זה פתרונות פרודוקטיביים, כלומר אפקטיביים לשנה אחת, אבל בראייה באמת ארוכת טווח, הילד שלך יקבל פחות, הילד שלך יקבל פחות, הילד שלך יקבל פחות, כי מה עושים אם יש מורה אחד, אז בוא ניתן במקום 6 שעות מתמטיקה, ניתן שעתיים, אוקי, נפרוש פשוט את אותם המורים על יותר כיתות, הילד שלך בפועל קיבל 4 שעות פחות, ממה שהוא היה אמור לקבל בתוך המערכת.

קובי: השאלה האם צריך להשאיר חלל, זאת אומרת בואו ניתן להם שנה אחת, זאת הטענה ששמעתי, בואו ניתן להם שנה אחת שלא יפתחו את א'3, ולא ילמדו ב - ט'8 מדעים, ולא ילמדו

ב - י"א 2' אזרחות, ואז אולי משהו יקרה.

גי: מישהו מי שנמצא במערכת החינוך, ואני בטוח שיגידו את זה כולם, הוא בחר במערכת החינוך, בדיוק לא להיות במקום הזה, הוא לא יהיה במקום הזה, וזה לא משנה מה, הוא בא קודם כל בשביל הילדים, אתה באמת מסתכל בעיניים של הילדים, ובעניים של ההורים האלה, ויש לך איזה מחויבות, אתה לא בא ויש מעט מורים, ויש מורים כאלה שבאים להיות מורים מקצועיים, אבל אם אתה נכנס לכיתה, ולא משנה מה אתה מלמד, ואתה איש חינוך באמת אמיתי, ונכנסת למערכת, אתה מחויב בכל ליבך לכל ילד וילד, ושוב אתה לא תהיה מסוגל, ובוודאי לא ברמת מנהל, לקבל החלטה שאתה פוגע בילדים, בסופו של דבר, לשם מחאה או אולי

...

קובי: אם אתם מסתדרים, אני אומר את זה במרכאות, אם אתם מסתדרים אז אולי הכול בסדר.

שירן: אני חושבת, שהגישה שאתה אומר, שאתה באמת מביא פה על ידי ביטוי, וזה באמת קורה בשטח, זה כבר לא עובד, זאת אומרת, זה אסור לשים את הפלסטרים האלה, אבל אני חושבת שהמנהלים, ושומעים את צעקתם, לדעתי לא מספיק, את המנהלים והמנהלות, שבאמת לוקחים על עצמם תפקיד, שכמעט בלתי אפשרי, שאי אפשר לישון בלילה, באמת, אני רק מדמיינת את המנהלת האישית שלי, ואני באמת, אני מתארת לעצמי עם מה היא הולכת לישון, ועם מה היא מתעוררת בבוקר, ואני רוצה להגיד לך שזה הסוגיה הזו של כל העבודות עם השליחות, אוקי אני רושמת אני ככה עם גרשיים, זה נכון לעובדים סוציאליים, זה נכון גם לרפואה שלנו בישראל, וזה נכון גם למערכת החינוך, גם בישראל, זה שזה עם עבודה עם שליחות, וזה זו עבודה מאוד מאוד חשובה, זה לא אומר שאנחנו צריכים לשתוק, ואם משהו לא עובד, אז בשביל לא באופן נקודתי, לא לפגוע כביכול בילדים, אז אנחנו נמשיך לשתוק, כי השתיקה שלנו תפגע בדורות הבאים, הגענו לנקודה שאנחנו לא יכולים להפסיק לשתוק, אנחנו צריכים להילחם פה כדי שאיכות החינוך, ואני באמת ככה שמה, ממרקרת את העניין של איכות המורים, כי אנחנו לא רוצים כל מורה, אנחנו רוצים מורים שמתאימים למקצוע, אתה יודע בעצמך קובי, שאתה אחראי על הסבה מקצועית של הרבה מורים ומורות, ואתם שמים לב לגבי אנשים שאולי זה לא מתאים להם, וזה בסדר, זה כמו שאני לא מתאימה לחלק ממקצועות אחרים בשוק, אני יודעת במה אני טובה, ולכן אני בוחרת במסלול מסוים. אנחנו רוצים שיגיעו לתוך מערכת החינוך אנשים, שגם מקצועיים במקצועם, בתחום הדעת שלהם, וגם שיש להם גישה לילדים ובני נוער, וכדי להביא את אותם, את אותם מורים מקצועיים, אנחנו צריכים באמת לעשות חושבים, והפלסטרים היום כבר לא יעבדו, כי אנחנו רואים איך כל שנה ובכל עשור, הסטודנטים לחינוך ולהוראה הולכים ומתמעטים, אני לא יודעת אולי אתה יודע, את המספרים יותר טוב ממני, אני רק רואה את זה לפי כיתות הלימוד, אני חשה בזה לא ספרתי ולא...

קובי: בהחלט קטנו בשנתיים האחרונות. גיא ושירן, תנו טיפ למי שמתלבט, מתלבטת, להיכנס להוראה, למורים בתחילת הדרך.

גיא: אני חושב, אני חושב, שמי שהגיע כבר להתלבטות, אז אין לו התלבטות, הוא צריך להיות בתוך המערכת, ודרך אגב לא במערכת החינוך, אלא במערכת החינוך הממלכתית, ואני בכוונה מדגיש את זה. יש הרבה שעושים כאן מסלולים של יזמות, וכל מיני זה, ומוצאים את עצמם באופן טבעי כאילו בבלתי פורמלי, ואני כזה אומר, לבלתי פורמלי מגיעים התלמידים, שבאמת זה חשוב מאוד הבלתי פורמלי, אני לא אומר שהוא לא, אבל כאילו זה לבחור בדרך הקלה, אם אתה רוצה השפעה באמת משמעותית, אתה רוצה אתגר משמעותי, אתה רוצה באמת להיות בן אדם שמטביע חותם, שביום שתעצום את העיניים, תגיד עשיתי משהו משמעותי בחיים שלי, תלך לחינוך, ותלך לחינוך ממלכתי, ותהיה מחנך, ולא רק מורה מקצועי, ותיקח תפקידים על עצמך, ותשנה את המערכת מבפנים, אל תחכה שהמערכת תשתנה על ידי גורמים חיצוניים, באופן כפוי, תבוא כדי לעשות מערכת, כפי שאתה חושב שהמערכת צריכה להיות, ותילחם, גם אם צריך להילחם בכל השדים, וכל המנהלים, וכל הברוקרטיה, אם אתה מאמין באמת שיש לך את היכולת, ואתה יכול לעשות שינוי, כי עם אנשים כמוך, ואני פונה כמוך או כמוך כמובן, לא יגיעו למערכת עם התשוקה הזאת, אז גם אם יגיעו עכשיו 200,000 מורים, פספסנו בגדול, אנחנו צריכים בדיוק את המורים האלה, שמתלבטים מתוך באמת תשוקה לעשות שינוי משמעותי, בשביל הילדים שלהם, בשביל הנכדים שלהם, בשביל מדינת ישראל, וזה לא בומבסטי, אנחנו עושים את זה יום יום.

שירן: נורא קשה לי לתת טיפ, אני מרגישה שדיברנו כל כך הרבה על משברים, ואני אומרת, איך אני יכולה ליחצן את המקצוע עכשיו?

קובי: עכשיו אנחנו צריכים לעבור לפן החיובי. כן.

שירן: עכשיו אנחנו צריכים את זה, במעבר חד כמו שאוהבים לומר. אני באמת חושבת שזה מקצוע, שאתה צריך להרגיש אותו בעצמות שלך, ואתה יכול להרגיש את בהתחלה זה מוטיבציה, והנעה פנימית, שאתה חושב לעצמך, אתה נזכר בימי בית הספר שלך, שבעצם אני חושבת, שהזיכרונות של מה שהיה לנו, זה יכול להיות כדי לתקן את מה שהיה, וזה יכול להיות, כדי להיות חלק, בלהיות האדם הזה שיכול להיות משמעותי עבור מישהו אחר, אני חושבת, שהמשמעות והמערכות היחסים שאתה יוצר כמורה, עם התלמידים שלך, זה מאין גלולת אושר, שאין אותה בכל מקצוע, זה משהו מאוד מיוחד, מאוד יוצא דופן, וזה תחושת סיפוק מאוד מאוד גדולה, שאי אפשר להגיד אותה על כל מקצוע.

קובי: לקראת סיום הגענו לפינת השאלון המהיר. שירן וגיא אני שואל אתכם שאלה, ואתם זורקים את המילים הראשונות שעולות לכם בראש. שירן את ראשונה. מוכנה?

שירן: אימאלה כן

קובי: יא' 2

שירן: מהממת

קובי: מורה טובה היא

שירן: מורה רגישה

קובי: תלמיד טוב הוא

שירן: תלמיד שפתוח לעולם חדש

קובי: משכורת

שירן: לא משהו

קובי: טיול שנתי

שירן: כיף חיים

קובי: סמינר הקיבוצים

שירן: מקום מקסים ללמוד בו

קובי: גיא מוכן? יפה בן דוד

גיא: לוחמת

קובי: מורה טוב הוא

גיא: רגיש

קובי: תלמידה טובה היא

גיא: פתוחה מאתגרת

קובי: משכורת

גיא: לא הדבר הכי חשוב

קובי: טיול שנתי

גיא: הכי כיף שבעולם

קובי: סמינר הקיבוצים

גיא: בית

קובי: מאבק המורים עוד לא הסתיים, ומעמד רחוק מלהשביע רצון, במיוחד לא את רצוננו שלנו המורים. שירן וגיא אני רוצה להודות לכם שבאתם היום, ולאחל לכם קודם כל, שתדעו לשמור על מעמדכם האישי, שתתקדמו ותשפרו את שכרם, בזכות עצמכם, וגם שתזכו ליהנות מפירות המאבק, ולכל המורים אני מאחל שהמאבק יצליח, כדי שיגיעו עוד הרבה מורות ומורים טובים. תודה לכם.

שירן: תודה רבה לך קובי, תודה גיא.

גיא: תודה רבה.

קובי: "עולים כיתה" כאן סיימנו. אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות. חפשו "תואר שני מוסמך בהוראה M.Teach סמינר הקיבוצים". אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש התוכנית מוסמך בהוראה M.Teach בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ, מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה. אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר. אתם גם יכולים לכתוב לנו

Olim.kita@smkb.ac.il

נשתמע בפרק הבא